

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593124432/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

sige Dummer Jung, at man griber til Kaarden – og saa bedækker man sig ganske godt med Bind, for at Fader og Moder ikke skulle faae et sørgeligt Budskab,» tilføiede han leende, som for at komme mig imøde og ikke rose det Tydske for meget. Han saae hen til Kjøbenhavn med en egen Længsel. Ulykkelige politiske Forhold vare nu til Hinder for, at man kunde reise derhen og begynde en diplomatisk Carriere. Man havde nu som dansk Tydsker intet Fædreland og kunde kun reise ud i Verden for at studere Landvæsen og blive en god Forpagter.

Her bøiede han af med samme Lethed, som han havde begyndt, og forslog mig at tage med til nogle unge Venner paa et Gods et Par Mile borte; men jeg antog, at han helst vilde være ene – eller rettere, at han vilde spille – og undskyldte mig.

Han blev borte et Par Dage, og ved Hjemkomsten opsøgte han mig strax. »Tillad mig at være ligefrem og gjøre Dem et Spørgsmaal,» sagde han; »har min Fader talt til Dem om min forestaaende Udenlandsreise?« – »Og,» vedblev han, da jeg bejaede det, »tør jeg antage, at det Spørgsmaal er berørt, om De vil have den Godhed at ledsage mig?« – Jeg svarede Ja. – »Lad mig saa takke Dem,» sagde han og rakte mig med et trohjærtigt Udtryk Haanden, »jeg skal bestræbe mig for, at vi skulle have en behagelig Reise. Jeg vil nu bede Fader om at formaae Dem til at tage med; det er Formen.« Nu var det, han tilstod mig, at han havde frygtet for at møde en Pedant.

»Hvad er da en Pedant?« spurgte jeg.

»En, der kjender og bedømmer Livet theoretisk,» svarede han rask.

»Men eftersom dog Ingen af os kjender Livet helt, maae vi da ikke have Theorier om vort Forhold til det Ubekjendte, vi mulig kunne møde, og maae vi ikke søge at anlægge et Princip eller anvende en Kunst for at bringe et vist Udbytte ud af Livet?«

Jeg stillede dette Spørgsmaal ligesaa fuldt til mig selv som til ham; thi jeg havde, i Sandhed, intet færdigt Princip og kjendte ikke den rette Kunst, der hører til at behandle Livet. Men da han svarede: »Aa, jo, vistnok,» blev jeg af mine egne Ord nødt til at gaee videre og søge i mig selv efter et Princip, som endnu var skjult, og som han spurgte efter.

Dette afgjorde fra Først af hele vor gjensidige Stilling; thi uden at opgave et ungdommeligt, næsten kammeratligt Forhold kom han uvilkaarlig til, i mig at anerkjende en selvvalgt Fortrolig paa det aan-